

Farvel til Bestyrelsen fra et taknemmeligt medlem

Så er den årlige Julemiddag afviklet for de to bestyrelser. Stemningen er tæt. Vi er blevet uvante med at sidde mange sammen. Takketaler tilfaldt de afgangende medlemmer af Hospicebestyrelsen. Heldigvis mest tilegnet Formanden, som med stor empati og dygtighed har styret os igennem de første mange år.

Bestyrelsesposten er nok et af de hverv, der har været mest meningsfuldt for mig at udfylde. Etableringsfasen i ukendt land, masser af velvilje, en god støtte fra Region Syddanmark, dygtige medarbejdere og en dedikeret Hospicechef har gjort det til en fornøjelse at være en del af arbejdet.

Tanker om palliation og omsorg ved livets afslutning vender tilbage; mest når man støder på ulykkeligheder, alvorlig sygdom tæt på en selv; i arbejde eller privat. Men i Hospice får man en ramme, som kan bære ikke blot ens egen og ens kæres lidelser, men som også kan vende og løfte elendigheden til noget meget meningsfyldt. Blandt andet kan man indse den sidste tid som værende udtalt værdifuld og fuld af muligheder for intense øjeblikke, som bevares hos de, der lever tilbage og giver fred i sindet hos den, der skal herfra.

Jeg var modstander af Hospice i Danmark. Vel vidende at de håbløst syge ofte fik en stedmoderlig behandling på sygehusene og at smertebehandling og omsorg lod meget tilbage, var det ikke min drøm med en række dødshospitaler rundt i landet.

Men det blev alt andet, da det blev virkelighed. Lidelsen, håbet og den dybe tanke fik et hus; et hjem. Ikke kirken, ikke hjemmet, ikke sygehus eller plejehjem, men en egen base med omgivelser, professionelle kompetencer og frivillige med lyst til at give noget af sig selv i en god sags tjeneste.

Når vi er alvorligt syge er det sidste man har brug for at høre: "Vi kan ikke gøre mere for dig". Eller næsten værre: "Det vil vi ikke tale mere om..." Tanken om, at der er nogen, der har forstand på mig lige dér, hvor jeg er, og "jeg må gerne være her" giver en vældig trøst og gåpåmod; også hos os, der måske ikke er lige på vej ud af livet.

Nå, hvad skal det så gi´ af erfaringer:

Bestyrelsens sammensætning bestemmes hos os mest af Støtteforeningen, suppleres med fra medarbejdere og fra Region Syddanmark. Således er Støtteforeningen en god mulighed for at have en ideologisk basis, som kan holde Hospice op på formål og fast i sit udgangspunkt i en verden, hvor rigtig mange instanser vil have indflydelse. Det er solidt og bæredygtigt, men kræver, at støtteforeningen lever; fornyer sig og beskæftiger sig med eksistentielle spørgsmål i kunst, foredrag og, som finder folk til at holde Hospicetanken forankret i egnen.

Bestyrelsen har fra start været sammensat bredt, hvad angår kompetencer og beskæftigelse. Jeg har i opvækst og arbejdsliv i det store hele bevæget mig blandt offentligt ansatte. I bestyrelsen har jeg så truffet dygtige mennesker fra privat erhverv med samme glæde ved at løfte en vigtig opgave med stor menneskelig og samfundsmæssig indsigt. Overrasket? næ... men beriget.

Vi har været uenige i nogle sager. Men har snakket os frem til en fungerende retning. Jeg mindes ikke, vi har stemt om noget. Det giver styrke i beslutningen, at der ikke er en lille halvdelen, der mener "noget andet". Så må nogen af og til gi' sig – (næsten altid jeg) – så vi kan komme videre,

Det har været let at få støtte til gode ideer, og velviljen er altid til stede, når man præsenterer sig som "Hospice Sydlyn" i regionen, i kommunen og hos private firmaer. Rigtige forhindringer er vi ikke stødt på i etableringen af Hospice Sydlyn.

Samarbejdet med Regionen er nødvendigt og giver Hospice en tryghed i økonomi, drift og IT support. Men det er vigtigt, med armslængdeprincip, så vi bevarer den lille enheds mobilitet, selvtænkning og egenart, så vi ikke suges ind i et administrativt gitter som hindrer at vi kan løse opgaven. Vi er en Selvejende Institution og skulle gerne vedblive med at drage nytte af den konstruktion.

Som ansat i OUH, Svendborg Sygehus har jeg tit sammenlignet drift, service og økonomi med offentlig Sygehusdrift og så vores 12 patients "sygehusenhed". Jeg syntes, at sygehuset kunne lære af Hospice vedrørende omsorg, ernæring og økonomi. (Vores sengedagstakst kan garanteret ikke drive en offentlig sygehusseng). Men det går slet ikke. Dertil er Sygehuset for stort, indviklet og har alt for mange bundne opgaver. Derfor er det vigtigt at bevare egenarten i Hospice.

Hvad er det for en virksomhed, som arbejder sig ind i 2022?

- Velfunderet økonomi! – Det er vigtigt.
- En besætning på institutionen med dels erfaring og råstyrke, og dels mod på at søge nye veje.
- En dedikeret bestyrelse, som er på plads straks i det nye år med deltagelse af nye folk; men med samme bredde og kompetencer og rum for nye ideer og gode etablerede kontakter i Region Syddanmark.
- En støtteforening, som efter Coronaparesen utvivlsomt vil komme igen med arrangementer og tiltag som understøtter tanker om liv og enden på samme.

Så må vi andre heppe jo fra sidelinjen, melde os hos Frivilligkoordinatoren, deltage i støtteforeningen, passe fårene. Og i det hele taget glæde os over at Hospicemodstanderne ikke fik ret.

Tåsinge 16.12.2021

Jacob Westergaard-Nielsen
Overlæge og afgående bestyrelsesmedlem